

Donata
Norvilaitė

Atsispyrus
NUO BEDUGNĖS

svajonių knygos

Knygute.lt

**Donata
Norvilaitė**

**ATSISPYRUS
NUO BEDUGNĖS**

Romanas

Redagavo Indrė Viliūnaitė

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Ana Gorbatova, knygos viršelio dizainas, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0791-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2022

1

- Dieve... Kaip aš nekenčiu tavęs! Tau akmuo vietoj širdies...

- Nebambék! - suriko Aurelijus. Pavargęs nuo nuolatinių barnių laukė, kada žmona su vaikais pagaliau išsinešdins. - Neketinu veltui eikvoti savaitgalio!

Su neslepiaama panieka Lėja nužvelgė vyrą ir atsitūpusi padėjo apsiauti batus dvynukams.

- Tu tiek pat esi atsakingas, kiek ir aš. Sėdžiu užsidariusi su vaikais jau ketvirtus metus, o tu toliau kaip niekur nieko gyveni savo gyvenimą, tarsi niekas nebūtų pasikeitę, taip neteislinga! - vis labiau niršo ji.

- Pati norėjai vaikų, dabar ir žiūrėk, - tėškė su neslepiaama pašaipa vyras.

Negalėdama patikėti tuo, ką girdi, Lėja pažvelgė į žmogų, kurį kadaise mylėjo, ir papurčiusi galvą palinko paimti kuprinės.

- Berniukai, einam, - suspaudusi vaikų delniukus, koja užtrenkė duris.

Prisegusi vaikus kėdutėse paspardė užpakalinį ratą ir matydama, kad padanga kiek per minkšta, visai apniukusi įsitaisė prie vairo. Mėlyno miniveno variklis grėsmingai riaumojo,

spaudžiant akceleratorių, neįjungus pavaros.

- Ramiai, Lėja, ramiai. Tu juk nenori pakenkti vaikams, - pati sau kartojo.

Diena buvo itin karšta, nors liepos pradžioje lietus kasdien pylė lyg iš kibiro, bet antroje mėnesio pusėje debesys išsisklaidė ir leido saulei išdžiovinti permirkusią žemę. Atbula ranka nusišluosčiusi aprasojusią kaktą ir stipriai gniauždama vairą, Lėja pajudėjo iš kiemo, neturėdama jokio tikslo. Buvo tokia įpykusi, kad nepajėgė net pravirkti. Važiavo ten, kur vedė akys, akylai žvelgdama į kelią mėgino susikaupti, kad nepadarytų lemtingos klaidos. Pernelyg stipriai mylėjo savo mažuosius padaužas, kad sukeltų jiems pavojų. Sumažinusi greitį įsuko į degalinę, esančią šalia išvažiavimo iš miesto, turėjo prisipūsti pustūštę padangą. Keikdama save už silpnavališkumą Lėja panardino pirštus į plaukus ir užsimerkusi klausėsi automobilio salone kilusio šurmulio.

- Kas nutiko, katinėliai? - ji palinko prie dvyinių.

- Pamečiau gertuvę, - šniurkščiojo Jokūbas.

Pakėlusį gertuvę Lėja pažvelgė į Bernardą, kuris, kaip visada, ramiai sėdėjo ir nieko nereikalavo. Dvynukai išvažizda buvo visiškai

identiškai, tačiau charakteriai smarkiai skyrėsi. Jokūbas buvo kaip ugnis: smalsus ir nenus-tygstantis vietoje, o Bernardas visiška brolio priešingybė. Jis ramiai žaisdavo nereikalaudas papildomo dėmesio, aplinką stebėdavo atsargiai, bet įdėmiai, lyg kaupdamas informaciją.

- Dar šiek tiek pakentėkite ir kaipmat būsime pas močiutę.

Girdėdama džiaugsmingą vaikų pritarimą Lėja išsuko iš miesto ir šalikelėje išvydo jauną vyrą, stabdantį automobilius. Pirštais persibraukęs aukso spalvos trumpai kirptus plaukus, šypsodamasis jis mostelėjo Lėjai ranka. Pati nesuprasdama, kodėl taip elgiasi, nė nesvarstydama numynė stabdį ir nužvelgė jaunuolį. Jis atrodė ne vyresnis nei dvidešimt penkerių metų, vešlia barzda, vilkėjo patogiais drabužiais ir avėjo žygio batais, o prie kojos buvo pasidėjęs milžinišką kelioninę kuprinę. Vyras nedvejodamas pravėrė dureles, klestelėjo ant sėdynės ir tarp kojų įgrūdo gremėzdišką kuprinę.

- Sveika, aš Mindaugas, - atvirai šypsodamasis jis ištiesė ranką.

- Labas, Lėja, - ji nesutrikusi paspaudė didelę plaštaką.

Mindaugas pažiūrėjo į nurimusius berniukus ir pamojo jiems.

- Kiek vyrukams metų? - smagiai paklausė.

- Ketveri, - staiga Lėja pasigailėjo taip neat-
sakingai pasielgusi.

- Kur nors keliaujate?

- Tiesą sakant, niekur, - ištarusi šiuos žo-
džius ji pasijuto apgailėtina. - Kur pats važiuo-
ji?

Vyras akimirką sutriko, bet atsipalaidavęs
patogiausiu sėdynėje ir susimąstė.

- Keliauju į sostinę. Buvau Norvegijoje, pas-
kui Švedijoje, o grįždamas namo užsukau į
Pasvalį nusipirkti alaus - girdėjau, kad ten geri
aludariai, - nusijuokė patenkintas. - Tai va, o
dabar laikas grįžti namo.

- Hmm, įdomu, bet tu supranti, kad esi A-
nykščiuose? - nusijuokė Lėja.

- Turėjau dar porą laisvų dienų, tai nuspren-
džiau aplankyti draugą. - Jis kiek galėdamas
pasisuko sėdynėje ir pažvelgė į ją. - Kodėl sa-
kei, kad niekur nevažiuoji?

Visai nesutrikusi Lėja nutaisė pagiežingą
šypsnį ir neatplėšdama akių nuo kelio susi-
mąstė, kad pasielgė pernelyg lengvabūdiškai
paimdama nepažįstamą pakeleivį. Perjungusi

radijo stotį, ji vėl žvilgtelėjo į vyrą ir skaudžiai sukando žaizdotą lūpą.

- Persigalvojau, važiuoju link magistralės, iš ten greičiau ką nors susistabdysi.

- Gyveni Ukmergėje? - vyras susidomėjęs žvelgė į keistuoelę.

- Ne, gyvenu Anykščiuose, tiesiog noriu pasivažinėti, - abejingai tarė ji.

- Ir dažnai taip sugalvoji pasivažinėti?

- Tik tada, kai susipykstu su vyru, - Lėja dar stipriau sukando apatinę lūpą.

Salone įsivyravo nejauki tylą. Berniukai jau saldžiai miegojo, o jaunas pakeleivis aiškiai sutriko išgirdęs atsakymą. Matydama vaikiną išraišką, Lėja skambiai nusijuokė ir bandydama nuvyti slogią nuotaiką papurtė galvą.

- Nebijok, Mindaugai, tu saugus, aš gal šiek tiek pikta, bet velniškai gerai vairuoju, - nusišaipė Lėja.

Tyliai nusijuokęs vaikiną išsitiesė sėdynėje, kiek leido ilgos kojos.

- O tu keista, - šyptelėjo Mindaugas.

- Jei daug keliauji, neturėtum stebėtis žmonių keistumu, - smaginosi Lėja.

- Gal ir taip, bet turiu pažymėti, kad mūsų moterys išsiskiria sudėtingu požiūriu į gyvenimą.

mą, – jaunuolis pasikasė galvą.

– Belakstydamas po pasaulį lioveisi mylėti tautietes?

– Anaip tol, – jis išsitraukė iš kuprinės butelį mineralinio. – Jei neturėtum vaikų, dabar kabinčiau tave!

– O tai, kad esu ištekėjusi, tavęs nestabdytų? – pralinksmėjusi paklausė Lėja.

– Taigi sakei, kad susipykote, vadinasi jis susimovė ir aš turėčiau realių šansų, – pakeleivis godžiai nugėrė keletą gurkšnių.

– Nieko panašaus, – nusikvatojo Lėja. – Tu man per jaunas, berniuk.

– Tai kiek tau metų?

– Trisdešimt, – nedvejodama atsakė ji.

– Eik tu sau, rimtai? – nusistebėjo Mindaugas. – Neduočiau daugiau nei dvidešimt trejų.

– Tiesiog mano puikūs genai, – Lėja žaismingai pamerkė akį. – Geriau papasakok apie savo keliones.

Akimirką Mindaugas žvelgė į ją susimąstęs, tada nostalgiškai šyptelėjo mintyse dėliodamas nesenus prisiminimus.

– Buvau Norvegijos vakarinėje dalyje. Vaizdai ten užburiantys, kopdamas į kalnus jauti neapsakomą ramybę, – tarė jis ir susinėręs ran-

kas už galvos pasakojo toliau: – Būdamas taip aukštai jautiesi tarsi patekęs į kitą pasaulį. Žengiant per debesų rūką, atrodo, kad tuoj iš už uolos pasirodys pats Odinas. – Pajutęs, kad užsisvajoję, vaikas pasisuko į Lėją. – Ten net šunys kitokie nei čia, tokie laimingi, atrodo, kad šypsosi.

– Tikriausiai geras jausmas, – susimąstė Lėja.
– Pas draugus buvai?

– Ne, aš visada susiplanuoju maršrutą, susikraunu kuprinę ir leidžiuosi į kelią.

– Keliauji autostopu?

– Taip, dažniausiai, – jis nusijuokė patenkin-
tas. – Esu studentas, taip sutaupau pinigų, o ir
tokių įdomių žmonių kaip tu sutinku.

– O tu drąsus, aš taip negalėčiau, bijočiau
viena kur nors keliauti.

– Baimė – labai prastas palydovas, taip pusę
gyvenimo pro akis gali praleisti bijodama.

– O tu semi gyvenimą pilnomis saujomis! –
žavėjosi Lėja.

– Semiu visu kūnu. Man patinka gyventi, – ta-
rė Mindaugas ir pasiražė.

– Klausau tavęs ir baltai pavydžiu, – Lėja
svajingai nusišypsojo.

– Kvailystė taip kalbėti, neribok savęs, nori

keliauti – keliauk.

- Su vaikais nelabai pakeliausi...

- Tai tik dar viena priežastis nieko nedaryti. Pažįstu ne vieną šeimą, kuri dar su mažesniais vaikais keliauja.

- Šeimą... - mažliai atitarė Lėja.

Mindaugas stebėjo vairuojančią jauną moterį. Nužvelgė į arklio uodegą surištus tamsiai rudus plaukus, kurių spalva saulėje priminė pie-nišką šokoladą. Žvelgė į pilkas akis, smailią nosį ir kiek ilgiau užtrūko prie sodrių, bet apkramtytų lūpų. Akimis greitai perbėgo kūnu, kuris tokiu vasarišku oru buvo pernelyg paslėptas po džinsinio audinio drabužiais.

- Nori iššūkiu? - paklausė jis primerkęs akis.

Tarsi pabudusi iš sapno, Lėja staigiai sulėtino greitį. Nepatikliai dirstelėjo į pakeleivį ir ner-vingai nusijuokusi papurtė galvą.

- Kažkaip grėsmingai skamba.

- Visai ne. Tiesiog siūlau tau pakeliauti su manim, - jis įdėmiai stebėjo jos reakciją.

- Oho... - skambiai nusikvatojo Lėja. - Tu manęs visiškai nepažįsti ir siūlai kartu keliauti?

- Na ir kas, aš kasdien susipažįstu su naujais žmonėmis, koks skirtumas? Geriau atsakyk, ar

išdrįsi? – provokavo vaikinas.

– Žinoma, kad ne, nors ir labai norėčiau, – ji nusijuokė atmesdama šią mintį kaip visiškai beprotišką.

– Aš garantuoju, kad atsisakiusi gailėsiesi, – nepasidavė Mindaugas.

– Tai aišku, kad gailėsiuosi, berniuk, – ne-linksmai nusišypsojo Lėja. – Aš esu realistė, kartą jau paskubomis neteisingai pasirinkau, daugiau neketinu rizikuoti. Jokių neapgalvotų veiksmų.

– Skamba siaubingai, – susiraukė pakeleivis, it būtų prakandęs itin rūgščią uogą. – Bet pati susikuri problemą save ribodama.

Praveręs kuprinę jaunuolis trumpai pakilnojo daiktus ir išsitraukė mažą užrašų knygelę, kažką užrašė ir įdėjo popierėlį į daiktinę.

– Kas tai? – susidomėjo Lėja.

– Mano numeris. Kai nustosi bijoti, paskambink, – jis išsišiepė užverdamas daiktinę.

Lėja išspaudė liūdną šypsnį puikiai žinodama, kad niekada to nepadarys, ir pabandė nukreipti kalbą saugesne linkme. Klausinėjo apie kelionę, įspūdžius, gėrėdamasi klausė, kaip svajingai ir kartu su liepsnojančia aistra Mindaugas pasakoja savo nuotykius. Netgi a-

kimirką sudvejojo dėl savo sprendimo, girdėdama užburiantį pasakojimą apie pasakiškus Norvegijos kalnus, fjordus ir Švedijos uolėtas pakrantes. Beviltiškai troško pati visa tai pamatyti.

Beveik visą kelią iki magistralės Mindaugas be perstojo tarškėjo. Kai norėdavo ką nors sužinoti apie ją, Lėja trumpai atsakydavo ir tuojau pat pakeisdavo kalbą. Vaikinas tai pastebėjo, bet buvo pernelyg atsiribojęs nuo kitų žmonių rūpesčių, kad sureikšmintų.

- Štai ir viskas, - tarė Lėja, įsukdama į degalinės aikštelę ir jau liūdėdama, kad teks atsisveikinti su pakeleiviu, kuris taip praskaidrino nuotaiką.

- Viskas, - nusišypsojo vaikinas. - Palauk minutėlę, aš tuoj sugrįšiu, - jis pamerkė akį ir, palikęs kuprinę, nuskubėjo į degalinę.

Užsūpuoti ramaus variklio gaudesio, vaikai vis dar saldžiai miegojo. Prisispaudusi prie sėdynės Lėja atrėmė galvą į atlošą ir užsimerkė. Netrukus išgirdo prasiveriančias keleivio pusės dureles. Nenorėdama atsimerkti tingiai pasuko galvą ir pajuto maloniai nosį kutenantį kavos kvapą. Atmerkusi akis išvydo garuojantį puodelį.

- Išgerk su manim kavos, - Mindaugas šypsojosi laikydamas du puodelius karšto gėrimo.

Priglaudusi prie lūpų popierinį puodelį ir kvėpdama svaiginantį aromata, Lėja vėl užsimerkė. Ji niekada nemėgo kavos skonio, bet kvapą dievino. Tirpdavo jį užuodusi, nes šis kvapas priminė vaikystę, kai lėkdavo pas mamą į kavinę, tikėdamasi būti palepinta cukraus pudra gausiai apiberta bandele su plakta grietinėle. Mamos drabužiai per dieną prisigerdavo kavos kvapo, todėl, kaskart užuodus šį aromata, Lėjos širdį užplūsdavo maloni šiluma.

Mindaugas visą kelią žvilgčiojo į susikausčiusią moterį, kuri tik klausydamosi jo kelionės įspūdžių pradėjo atsipalaiduoti, dabar ją stebėjo negalėdamas atitraukti akių. Matė, kad po gerai pritvirtinta kauke slepiasi laisvės ištroškusi aistringa moteris.

- Lėja, tu tikra fėja, - nusijuokė Mindaugas.

- Aš toli gražu ne fėja, berniuk, - tyliai prunkštelėjusi ji įdėjo kavos puodelį į laikiklį.

- Tavo vardas nepaprastas, žinai tokį animacinį filmą „Drakono akmuo“? Ten yra elfė vardu Lėja.

- O tu visai pakvaišęs, - ji nusijuokė garsiau, nei norėjo....